

קבית

שבועון קבוצת יבנה

כ"א באב תשפ"א - (30.7.21)

”שאי סביב עינים וראי כולם נקבצו ובאו לך..” (הפטרת פרי עקב ישעיהו מ"ט י"ח).
תמונת הסיום של פיז 5. צילם: אליקים איטלי

שבת פר' עקב

כניסת השבת – 19:17 צאת השבת – 20:19

1468

והיה עקב תשמעון / איציק כהן

הכי חשוב ונחוץ בו, כמו התפילה, גם שם רוב הזמן רובנו כבר לא מרגישים כלום. בחב"ד ישנה אמירה ידועה ורווחת - שצריך שיהיה המח שליט על הלב.

כולנו מכירים את הפירוש הידוע על המילה "עקב", לפיו מדובר במצוות שאדם דש בעקביו.

לכאורה נראה שאלו מצוות שאדם מזלזל בהן וכן לא מקיים אותן.

ישנו פירוש נוסף למילה "עקב" שאומר שזהו רמז לעקבתא דמשיחא - הדור שיגיע לפני ביאת המשיח והגאולה השלמה.

"עקב" בפשטות הוא אחד האיברים בגוף, שמעבר לזה שהוא הכי נמוך והוא הכי למטה, זהו גם האיבר שבו יש הכי פחות תחושה.

הוא קשה וככל שהאדם מבוגר יותר, העקב נעשה קשה יותר ומרגיש פחות.

לדעתי יש קשר מובהק בין הדברים, ויש גם הוראה ורמיזה לתיקון שאנחנו צריכים לעשות בנושא, וגם איזושהי נחמה.

הסיבה שאנחנו לפעמים "מזלזלים" בחלק מהמצוות או אפילו מקיימים אותן כמצוות אנשים מלומדה היא לאו דווקא מתוך זלזול אלא מתוך הרגל. מכיוון שאנחנו בדור של עקבתא דמשיחא.

אור ה' נעדר ואנחנו מצויים בחשיכה רוחנית עד שחלקנו כבר שכחנו איך להרגיש ואיך להתרגש מקיום המצוות ומלימוד התורה, ולצערנו הרב אפילו במקום שהרגש זה הדבר

בדור שלנו ישנם כל כך הרבה מצבים שאנחנו מקיימים את המצוות ונשמעים לציווי ה' למרות שאנחנו לא מבינים אותו ולמרות שאנחנו לא מרגישים אותו.

והקדוש ברוך הוא בפסוק הזה אומר לנו שאפילו שזה קשה כמו עקב, ואין התלהבות, ושנראה שאנחנו במקום מאוד נמוך, אם אנחנו עדיין שומעים ועדיין מקיימים, אז יש על זה שכר והגאולה קרובה לבוא.

בעזרת ה' שבקרוב ממש כולנו נזכה לראות באור ה' וליבנו יתמלא, ויתקיים בנו העבודה של "בכל לבבכם ובכל נפשכם" אמן ואמן.

בל נטעה לחשוב שהכוונה שהשליטה של המח על הלב היא לדיכוי העולם הרגשי שלנו, אלא הכוונה הפוכה לחלוטין.

רובנו חושבים שרגש זה דבר שאו שמרגישים או שלא מרגישים, או שיש את זה, או שאין את זה.

זוהי טעות גדולה כיוון שאם מוח שליט על הלב, אז יש אפשרות, יש מצווה ויש חובה לגרום ללב להרגיש. להפוך את לב האבן ללב בשר.

וזה אפשר לעשות על ידי התבוננות בגדולת ה', בתורתו ובעולמו.

בכל זאת, בפרשתנו אין רק רמיזה להשתנות, אלא גם נחמה למי שאינו מצליח להרגיש, ומקיים את המצוות כמו עקב.

"ואני תפילתי לך..."

תפילת מנחה בימות החול בשעה 19:30

שבת פר' עקב

19:17 - הדלקת נרות

19:37 - מנחה, קבלת שבת.

08:30 - שחרית.

שיעור לאחר התפילה והקידוש -- מיכל (גנוסר) נוי.

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

17:35 - שיעור בביה"כ - נח חיות

20:19 - צאת השבת.

שבת שלום!!

נושא שיעורה של

מיכל (גנוסר) נוי

על המן וברכת המזון.

דברים בעקבות ספרה של שרה טסלר ז"ל

לימוד לאחר המנחה מפי

נח חיות

בקבלת שבת ובשחרית יתקיים מניין נוסף

בחדר האוכל הצפוני,

עבור

ילדים, נערים ולא מחוסנים.

אספת החברים – ב-21.30. אספה זו לא תשודר בזום.

מזל טוב

* **לאילון עמיר** בהגיעך למצוות. להורים **אילה ונדב**, לסבתא וסבא

עפרה ויוסק'ה עמיר, ולכל החמולה!

* **למרים ויעקב וכמן**, בהגיע נדב, בנם של **גילה ורוני**, למצוות.

* **לאריה וציפי ברנע**, לחתונת הנכד הראשון **נעם**, בנם של **סלעית ועמיר הוד** עם בח"ל **ערבה**. ברכות גם **לדודה רבה רוחמה שטרנהיים**, (**ערבה** היא נכדתה של זהבה).

קידוש לאחר התפילה

לכבוד בר המצווה ובשל מגפת הקורונה נקיים מניין משפחתי שיחל ב-08.15 ויתאחד עם

הציבור לקידוש והרמת כוסית בפרגולה לאחר מוסף. **מוזמנים!**

אילה ונדב

מזל טוב

פ"ז 5 ופתיחת חגיגות השמונים לקבוצת יבנה

(נאום הפתיחה בפסטיבל הזמר החמישי בט"ו באב)

קהל עצום ורב

ערב טוב וברוכים הבאים לפ"ז 5 ולפתיחת אירועי שנת ה-80.

ב-ד' במרחשון תש"א, ביום גשום וסוער, יצאה מרודגס קבוצת חלוץ שמנתה שישה חברים, לעבד את אדמות יבנה מייד אחרי שנגאלו.

כעבור יומיים, כשהגשם פסק, הטרקטור שהביאו איתם עלה על הקרקע, והחל לחרוש את האדמה הבתולה. ותחרוש המחרשה ויקום היישוב. השדות הוריקו והיישוב החל לפרוח.

הראשונים שהגיעו השאירו לנו חזון ומורשת מפוארת, שגם כעבור 80 שנה הם מלווים אותנו כענני הכבוד.

לא רחוק מאיתנו עומדים אחדים מסמלי ראשית היישוב: מגדל המים, בית "ארבע" והאקליפטוס הגדול. אם רק היו יכולים לדבר, היו מעידים כאלף עדים ששמרנו על המקום, פיתחנו והרחבנו אותו כפי שאותם חלוצים חלמו: קיבוץ דתי, שיתופי, רב דורי, הקולט וצומח ומתפרנס מיגיע כפיו.

כן, עברו 80 שנה והסתכלו עכשיו איך הקיבוץ, עם שורשיו העמוקים, ממשיך לפרוח.

עם זאת, בגיל 80 קבוצת יבנה אינה כשהייתה. אותות הזמן ניכרים בה. עשינו כברת דרך משמעותית, התבגרנו ואנחנו חייבים להיפתח לחשיבה מעמיקה ולמינוף.

אנחנו מספיק חזקים כדי לברר מה ייחודנו, ואיזה יופי וטוב אנחנו רוצים להוסיף לעולם. הכול מתוך אחריות רבה, ומתוך דאגה לקהילה

שלנו. כחברה פתוחה וחפצת חיים לצד זיכרון העבר, עלינו לבחון את ההווה ולחשב את העתיד.

את השברים, אם יש כאלה, עלינו לאחות, ובכוחות משותפים לצבוע את העתיד בצבעים ורודים.

שנת ה-80 היא הזדמנות. הזדמנות לצופף את השורות, לפתוח את הלב, ולשקלל את הביחד. ביי"ב באב תש"ב כתב שלמה נחליאל-בומבך, מראשי היישוב ומדור המייסדים, מכתב ארוך. מכתב שהיה מיועד לחברינו שיצאו לאירופה לעזור בכל דרך אפשרית, להביא לארץ את שארית הפליטה של שורדי השואה.

וכך כתב: "המצב החברותי מאוד חשוב ביבנה. אחד הגורמים לזה הוא לבטח הצלחת האבטיחים. זרענו 10 דונם והם הצליחו מאוד והם מיועדים רק לשימוש עצמי".

ומוסיף שלמה ומסביר במכתב למה הוא מתכוון: "מטבעו של האבטיח שאין בן אדם רגיל יכול לאוכלו לבד אלא רק בחברותא, ועל כן מתאספים ערב ערב בכל פינות המחנה חוגים מחוגים שונים, ואוכלים הם כל איש כפי יכולתו. מפגש זה מקרב את החבר לרעהו ואת החבר לציבור".

אני מרגיש שמחובתנו היום להמציא את האבטיח הזה מחדש. להתלכד סביבו, וליהנות מטעמו המתוק, תוך קירוב הלבבות.

ט"ו באב הוא יום שבו מחזקים את הבניין, מוסיפים עוד קומה. הוא בולט במיוחד לאור דבריו של רבן שמעון בן גמליאל: "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב"

וכיום הכיפורים". ברמה הלאומית זה היום שהותרו השבטים לבוא זה בזה, וברמה הפרטית זהו יום שבו מתקדשים איש ואישה. כך בונים עם. כך בונים חברה.

אנחנו, כל שבטי יבנה, גם מחדשים מסורת יבנאית יקרה מפ"ז, וגם מציינים את המסורת היהודית של ט"ו באב.

בט"ו באב תשל"ג, כחודשיים לפני פרוץ מלחמת יום הכיפורים, התאספנו בשעת ערב ליד הבריכה הגדולה בגאווה גדולה. התאספנו לשמוע בפעם הראשונה את השירים שהיו פרי היצירה המקומית. היה זה פ"ז מספר 1. **שפרה רובין** שרה בהתרגשות גדולה את השיר "ויש עוד מקום". שיר שכתבה **מרים ינובסקי** והלחינה **שפרה** בעצמה. מילות השיר צריכות לצוף ולהדהד.

אלו מילים לדורות:

"עשרות בשנים כאן חולמים ראשונים
צעדו וכשלו ושוב קמו
ונתנו הם הכול

לא יכלו לחדול מלחלום ולקוות – לקוות".

פ"ז 5 שמח ו-80 עם שיר חדש בלב.

■ אשרני שזיכוני – שמשון גוטליב

דברי התודה בסיום הערב:

"כשתאלם תרועת הפסטיבלים ..."
(נעמי שמר)

רגע לפני שחוזרים לסדר היום רצינו להודות לקהל הגדול שבא, התרגש, נהנה ופירגן במחיאות כפיים והרבה תשבחות.

לשותפים הרבים ליצירה -- לכותבים, למלחינים, לנגנים, למבצעים, למתופפי התקנון והצוות שעבד איתם.

למנחים המעולים

לפועלי הבמה, והמשלחים מאחרי הקלעים.

לנערי חברת הנעורים וללימונים -- על הסיוע בבניית הבמה ובפירוק.

לרועי גדיש, נער הפלא, שבכשרון ובמסירות הפעיל את כל מערך התאורה על הבמה.

לדורון לנג, על שעות של עבודה לפני המופע, במהלכו ואחריו, בתמיכה באיכות הקול, התמונה והצילום.

לשלו זלקינד, על היצירתיות והכישרון בבניית הרקעים לתפאורה.

תודה על האמון בנו והאמונה שעשייה תרבותית מאחדת את הקהילה וראוי להשקיע בה.

פתיח ח"ז 5 / חנה ררוור

דעת יחיד

"זה נוער זה? זה בררה" כתב יוסי גמזו בשירו "סימן שאתה צעיר ..."

בשבועות האחרונים ואף בחודשים ובשנה שחלפה, נתקלתי פעמים רבות בנוער קבוצת יבנה, נערי ונערות חברת הנעורים והלימונים.

קצרה היריעה מלהלל ולשבח את שראו עיניי!

נערים ונערות כאחד שמטים כתף בכול עת ובכול שעה משעות היום, נענים ברצון אין קץ לעזור, מהקמת ספסלים לט' באב דרך הקמת הבמה לפ"ז 5 ופיזור הכסאות. ואף הגדילו לעשות כשהתיצבו לסידור האירוע בשעה מאוחרת. בהזדמנות הזאת אני מבקש להודות להורים, לצוות המדריכים הנפלא ומעל כולם -- לנוער קבוצת יבנה. תותחים אחד אחת. מסיימים את ההתנדבות. ושואלים מה עוד? ...

אשרינו שזכינו, אשריכם שזיכיתם, עדו עפרוני

לא מזמן, באיזו פגישת עבודה, שאלו אותי מאיפה אני. עכשיו תבינו, השאלה הזאת תמיד תוקעת אותי, כי למה בדיוק היא מתכוונת? מאיפה עכשיו? מאיפה מפעם?

אבל האמת האמת היא, שאני יודעת מה התשובה שלי, העמוקה, אבל לפעמים קצת נבוכה לענות אותה, כי איך אני יכולה להגיד שאני "מקבוצת יבנה", כשבדיוק בימים אלו אני מתחילה לחיות יותר שנים מחוץ לקיבוץ שבו נולדתי וגדלתי, מאשר בתוכו?

מצד שני, בעומק העמקים שלי, אני תמיד משם, זאת הזהות הכי חזקה וברורה שיש לי (אולי חוץ מ"אמא של הלל", אולי אפילו זה - לא מנצח).

ואתמול בערב, ישבתי על הדשא הגדול של חדר האוכל, עם המון בני ובנות יבנה וחברים ותיקים מאוד וחדשים מאוד, באירוע שאי אפשר להסביר את עוצמתו - פסטיבל זמר - שירים, לחנים וביצועים של יבנאים בעבר ובהווה, המכונה בעגה המקומית - פז, וזו הפעם החמישית בכמעט חמישים שנה שמתקיים אירוע כזה.

והערב נפתח בשיר אהוב ונפלא, שרק יבנאים מכירים, מהפז הראשון, שהתקיים כשהייתי בת 4, דקה לפני מלחמת יום כיפור, ואני התחלתי לבכות.

כי השיר הזה הוא כל כך הרבה אני, הוא אבא שלי ששר אותו בדבקות, ובדרך כלל ממשיך אחריו ושר גם את השיר 'שלו' מאותו הפסטיבל, שגם אותו אני יודעת לשיר עוד מאז, והוא התמימות והאמונה שהיו פעם, כשגדלנו, והוא גאווה היחידה הזו שיבנה כל כך טובה בה, של 'אנחנו יודעים לעשות

דברים בדיוק, במקצועיות, ביופי עוצר נשימה', והוא המורשת הזאת של מקום שכבר דור חמישי מתרוצץ בו בשבילים ומתרגש מהשירים האלו, כאילו גם הוא היה שם - בשחור הלבן הצעיר ההוא של שנת 73. ובהפקה המושקעת הקפידו לספר את הסיפור המקומי, ולהזכיר את האנשים שהיו אז, והקרינו על המסך הגדול שעל הבמה את ה'פזים' הקודמים, ופתאום הוא היה שם, אבא שלי, שר וחי עם הקול המתוק שלו. 'הנה סבא' אמרתי להלל מבעד לדמעות, ושמחתי שהוא יכול לראות אותנו ככה, כמו שהיה, והלל ליטף אותי ושאל אם אני בסדר, ולא ידעתי אם הכי בסדר או לא.

ואחר כך, בתוך השירים היפים והחדשים ששרו על הבמה המון כישרוניים מקומיים (כולל אחיין ואחיינית שלי, מעולים שכמוהם), היה גם השיר המדויק של חברתי Gila Vachman, על איך גם היא תמיד מיבנה, למרות שגרה בירושלים כבר 25 שנה.

ואל תטעו, הקיבוץ הזה גם העניק לי את העמוקות בשריטותיי, ויש לו בעצמו שריטות שלא מביישות את השבר הסורי - אפריקאי, ואני אמביוולנטית בקשר אליו, תמיד. ובכל זאת. אני משם, בעומק הכי עמוק, בגעגוע, בגאווה, בשמחה.

כשהיינו ילדים, לא ממש אמרנו "אני". לא "אני רוצה" ולא "אני יכולה ויודעת" ולא "אני מוצלחת" ולא "אני חולמת". אבל אמרנו "אנחנו", והאנחנו הזה נשאר בעומק האני שלי. כמה טוב שהייתי על הדשא אתמול, ונזכרתי כמה עמוקים ומרגשים השורשים שלי, אפילו שיש בהם שריטות.

פוסט פ"ז 5 / נאוה (גרוס) אבירם

בין השבילים (מילים: נאוה אבירם | חן: ציפי חיות)

ריחות, מראות, קולות וצלילים
רגלי טופפות בין השבילים
ובסבך דמיוני צפים ועולים
רגעי קסם קטנים וגדולים.

ריח שדרת הברושים בגשם
ריח ממטרה מרה את הדשא
ניחוח חלות ועוגות של שבת
וכבר לבי בגעגוע נצבט.
בקומת המתפרה ריחות של בדים
כביסה מבשמת במחסן הבגדים
ריח הרפת ניחוח חציר
עולה באפי בעת הקציר

פזמון: ריחות...

שטיח בתנה עד האפק! לבין
את היפי הזה זר לא בין
טפוס על ה"סילו" בצהרי השבת
על קבוץ מנמכם חולף המבט
להבת תנור נפט בחרף סוער
עוטפת בהם שאין לתאר
ובבית הילדים השמרטף על הקיר
"את לא לבדך" קורץ ומזכיר.

פזמון:

ריחות ...

קולות נגינים עולים מבית כנסת"
הנני העני ממעש" ועוד שנה
נכנסת
מקהלות ילדים משחקים בתופפת
ובאחיחת ארבע נפגש על
המרפסת.

ובסוף הדרך שוב שדרת
ברושים נצבת
אהובינו כאן נחים ואני קצת
נעצבת

גם אלו שאינם הם נוף ילדותי
ובינה שלי צועדים הם איתי.

אתמול בערב, חודשה בקבוצת יבנה מסורת
פסטיבל הזמר המקומי של ט"ו באב.

לפני חודשים מספר ביקש ממני עדו לכתוב
שיר לאירוע, מנקודת מבט של מישהי
שגדלה בקיבוץ, ואמנם (לא עלינו) המשיכה
לדרכה, אך השורשים נותרו נטועים בין
השבילים.

השיר נכתב על חושים:

ריחות, מראות, קולות וצלילים ...

ועל זכרונות מילדותינו, שהיתה יפה.

ועל הדרך: חדי העין (והאוזן) ישימו לב

לאיזכור של הוריי האהובים (מוזכרים 3

פעמים בשיר).

את הלחן המרגש והמדויק כתבה בכישרון

רב ציפי חיות המופלאה.

תודה לך ציפי, על הזכות ליצור ביחד ...

תודה גדולה גם לזמרים המופלאים, ציפי,

צביקי, סיוון, נעמי ונחום, חברי יבנה ...

אין עליכם!!

התרגשות גדולה היתה עבורי להזכיר את
אבי, יחיאל גרוס, שליח הציבור המיתולוגי
של יבנה, שזכור לטוב מתפילות מוסף של
הימים הנוראים.

קולות ניגונים עולים מבית כנסת

"הנני העני ממעש" ועוד שנה נכנסת ...

ואף לשיר את השורה הזו על הבמה

(הממוקמת, איך לא? בדשא הגדול ליד בית

הכנסת).

אז בערב אחד של קיץ חם ולח

של ריחות, מראות ובעיקר קולות וצלילים,

נזכרו כולם לרגע באבי,

שאמנם כבר לא איתנו קרוב ל-30 שנה, אך

קולו עדיין מהדהד בין כתליו של בית

הכנסת.

תודה למארגנים הנהדרים שעבדו על הערב

הזה חודשים רבים ... והרימו ערב לתפארת

קבוצת יבנה.

ערב בו חידוש ונוסטלגיה משמשים

בעירובייה. שאפו ענק!! ושבת שלום.

קשר עין, קשר לב / עינת לוי

במשך שבוע חיכיתי לתוצאות ההצבעה. חיכיתי להיווכח שרואים אותי, חיכיתי לאמירה קהילתית שאומרת -- שכשלמישהו יש צורך אמיתי וגדול (וחיובי בסה"כ) - מתחשבים בו, גם אם הוא לא הרוב. חיכיתי ... וזה לא קרה.

בשבוע שעבר הצבענו נגד האפשרות להקים צוות שיבחן הרחבה של עזרת נשים בקומת הכניסה. מבלי שחלקנו התכוון לכך, משמעות ההחלטה היא שביהכ"נ שייך בעיקר לגברים בני מצווה. נשים יכולות להגיע -- אבל חוויית התפילה שלהן בביהכ"נ היא שולית, ולכן הן יכולות להסתפק במקומות הקיימים כעת. במילים אחרות -- **החלטנו שאין מקום ומשמעות לתפילתן של נשים בביהכ"נ, או לחילופין - שביהכ"נ בקבוצת יבנה איננו מוסד קהילתי, אלא שייך לגברי הקהילה בלבד.**

אסביר - המצב ההלכתי הוא שהשותפים למניין הם גברים בני מצווה. בית הכנסת בנוי סביבם (סביבכם), ובמרחב שלהם (שלכם) מתרחשים טקסי התפילה. במציאות הלכתית כזו (שאינני חולקת עליה כלל), יש שאלה גדולה לגבי מקומן וחלקן של נשות הקהילה בתפילה הציבורית. עדות וקהילות שונות נותנות תשובות מגוונות לעניין. יש קהילות בהן לנשים אין כלל חלק. התפילה בבית הכנסת לא מיועדת להן, ושאלת מקומן לא רלוונטית בשום צורה. לעומתן -- יש קהילות המכריזות כי בית הכנסת הוא מוקד התרחשות קהילתי וכזה, הוא נבנה עבור כל הקהילה, ומתרחשים בו אירועים קהילתיים. למרות שלא כל הקהילה היא חלק מהמניין ההלכתי, האמירה היא שיש משמעות לתפילת

נשים בביהכ"נ דווקא (ולא ביחידות בבית), ויש ציפייה מהקהילה כולה להגיע ולהיות שותפה במרחב.

להבנת, קהילת קבוצת יבנה שייכת לסוג השני של הקהילות, ובית הכנסת נתפס כמרחב שהוא חלק נכבד בזהותנו הקהילתית כקבוצת **דתי**. ולכן - 1. חשובה, בעיניי, ההבנה, שעזרת הנשים שלנו, שברובה לא מאפשרת אפילו קשר עין עם הנעשה, לא מאפשרת גם את קשר הלב לתפילה. קשר העין מעניק משמעות לתפילה בציבור (במיוחד למי שפורמלית איננו חלק מהמניין). המבט הישיר אל ארון הקודש וספר התורה, יוצקים רובד נוסף לאווירת הקדושה שבתפילה. אווירה שכל כך חשוב לי לחנך בתוכה את בנותיי.

2. ישיבה בעזרת הנשים המוגבהת מאוד שלנו (גם בשורה הראשונה) - מנותקת, מרוחקת ומסורבלת, ומייצרת תחושה הפוכה משייכות קהילתית. כך מרגישה, למשל, בת מצווה שהרב מברך אותה והיא ואימה לא יכולות אפילו לראות אותו, וכך מרגישה גם אמא לילדים קטנים שיש לה 10 דקות שקטות, ואין לה אפשרות להצטרף לתפילה באופן נוח בקומת הכניסה.

אני יודעת שלא כל הנשים חוות את הדברים כמוני, ואין להן בעייה עם המרחק ושדה הראיה המוגבל (לא מבחינת משמעות התפילה ולא מבחינת השייכות הקהילתית), ואני יודעת שלרוב, עזרת הנשים ריקה, ולכן גם לא כל כך ברור האם יש כאן בכלל בעיה מעשית. ולכן, בנוסף לנאמר לעיל, חשוב לי לסבר את אוזני הקוראים למצב בו אני מצויה בכל שבת ושבת:

בעזרת נשים בקומה התחתונה יש 20 מקומות. מספר הנשים היושבות בעזרה זו הוא כ-25. לא כולן באות בו-זמנית, חלקנו אימהות לילדים קטנים, חלקנו לפעמים נוסעות לשבת. בפועל, **בכל שבת**, לא ברור לי אם יהיה לי ולבנותיי מקום או לא. ועוד, בכל רגע שנכנסת לעזרת הנשים אישה מבוגרת, או אישה בכיסא גלגלים - יש לה זכות במקום הזה, לפני. כך ששוב (כמו שקורה, אגב, **בכל שבת** בחצי השנה האחרונה) - המקום שלי מותנה. כמו שאמרה לי חברה: גם אם תשבי שם 20 שנה, זה לא יהיה המקום שלך! תפילה על בסיס מקום פנוי בלבד. בימים הנוראים - חוזר הסיפור חלילה. אפילו לאור העובדה שאני ובנותיי יושבות במקומנו בכל שבת ושבת ב-10 השנים האחרונות, בימים הנוראים עלינו לפנות את מקומנו לנשים מבוגרות יותר, שלטובתן הוקצה המקום.

שיהיה ברור - אני לא מערערת אחר זכותן של נשים מבוגרות במקום הזה, נהפוך הוא - המקום הזה מיועד קודם כל להן. ודווקא משום כך אני מבקשת שיהיה גם לי מקום קבוע בביתה"נ, שניתן להרגיש בו חלק מהתפילה ומהקהילה. זה חשוב לי - לטובת **משמעות התפילה** שלי ושל בנותיי, וזה חשוב לי לטובת **הרגשת שייכות** לקהילת קבוצת יבנה, בהקשר הדתי שלה.

דמיינו לעצמכם מצב שבו מקומו של תלמיד בכיתה מותנה בכך שתלמיד אחר לא מגיע.

דמיינו לעצמכם מצב שבו אומרים לתלמיד שהוא חלק מהכיתה, אבל הוא יכול לצפות בשיעור מרחוק בלבד. האם הוא יכול להרגיש חלק? אם הוא יכול ללמוד כראוי? ואולי אין לנו עניין שירגיש שייך?!

אין לי עניין לעורר מחלוקות הלכתיות, ואין לי עניין לגרום למישהו חוסר נוחות, אני רק רוצה מקום קבוע, שנוכל, אני ובנותיי להתפלל בו (גם בימים הנוראים), מקום שנוכל לשים בו את הסידורים שלנו עד לשבת הבאה, מקום שאוכל לראות ממנו את ספר התורה ואת החזן, מקום שייצג את העובדה שביה"כ"נ שייך לקהילה (ואני בתוכה). מקום קבוע שיאפשר תחושת שייכות. לכל גבר בקבוצת יבנה ניתנת הזכות הזו (גם בלי שישתמש בה בפועל). הגיע הזמן שגם לנשות הקבוצה הרוצות בכך -- יהיה מקום ראוי יותר. ואולי, רק אולי, אם יהיה לנשים מקום מכבד, הן תגענה יותר.

ד.ג.

הגעתם עד לפה בקריאתכם והצבעתם נגד? אשמח לשמוע למה. אני מזמינה אתכם לעזור לי להבין את ההתנגדות. כי כרגע, אני באמת לא מבינה איך אפשר היה להתנגד לציבור שרואה בתפילה ובקהילה ערכים מרכזיים בחייו, ומבקש קצת התחשבות, מבלי לגרוע מאף אחד (כמעט) ומבלי לפרוץ אף גדר הלכתית הנהוגה בקיבוץ.

על מוזיקה ותפילה / דינה ספראי

חינוך לתפילה דומה במקצת לחינוך למוזיקה. כדי לפתח פוטנציאל בתחום המוזיקה, נדרשים כמה מרכיבים:

א. **כישרון / נטייה** -- יש כאלה שהמוזיקה בעורקיהם ובנשמתם, והם כבני בית בתוכה, ויש כאלו שלא.

ב. **חשיפה למוזיקה** -- בית שבו שרים ומאזינים לשירה, בני הבית יפתחו את החוש, כל אחד לפי נקודת הפתיחה שלו. למשל, מי שלא נחשף והורגל למוזיקה קלאסית, סביר ש"יעביר תחנה" מהר.

ג. **אימונים והשתתפות בהרכבים** -- כדי להגיע לרמה טובה, גם המוכשרים צריכים להתאמן, לערוך חזרות ולהתחבר להרכבים.

ד. **הערכה חברתית** -- כשהחברה שמה את המוזיקה במקום גבוה בסדרי העדיפויות, המוזיקה הופכת להיות מושא לשאיפה. ואיך עושים את זה? מתמרצים ומציינים לטובה זמרים, מלחינים, נגנים, והרכבי מוזיקה.

ה. **הזדהות עם המוזיקה** -- לא מפתיע שמוזיקה ש"עושה משהו בלב" מושכת יותר מאשר מוזיקה שיש בה צרימה.

לסיכום, כדי להיות מוסיקאי, נדרשים: כישרון, חשיפה, אימון, הערכה חברתית וחיבור.

ומה לגבי חינוך לתפילה?

אז כן, גם לתפילה צריך **כישרון או נטייה**. בואו נודה על האמת. יש מי שנכנס בקלות ל"מוד" של תפילה, ויש מי שהמאמץ להתמיד ולהיות מההתחלה ועד הסוף, הוא הרבה יותר גדול עבורו, ועצם נוכחותו בבית

הכנסת ראווה להערכה רבה. יש גם מי שמסוגל להוביל תפילה ומי שפחות מתאים לו.

חשיפה ואימון - מי שנחשף מילדותו לתפילה, ויש לו מודל קבוע ויציב של הורה, או לפחות איש חינוך, שמציב דוגמה, ומי שמצפים ממנו להיות שותף קבוע, יש סיכוי גבוה יותר שיפקוד בעתיד את בית הכנסת. **הערכה חברתית** -- מסגרת תפילה שרואה בהשתתפות הפרט ערך, משבחת/מברכת אותו, מעניקה לו תחושה שהוא חשוב, ובלעדיו זה לא יקרה, מצ'פרת אותו בכיבודים שונים, נותנת לו הרגשה שמעגל החיים שלו רלוונטי עבורה, מסגרת כזו תזכה להשתתפות מלאה ולתחושת מעורבות ומשמעות מצד הפרט. ועל הדרך, תרומם גם את מעמד התפילה ואת כבודו של בית הכנסת.

הזדהות -- בחרנו לעשות תפילתנו קבע, תיבלנו בזמרה, הוספנו שיעורים טובים. הסתגלנו לומר "וישם לך שלום" ו"מודים אנחנו לך" באותו טון כמו "ואת הכבש השני תעשה בין הערביים". זה מה יש.

אז, לשאלה מדוע נשים מגיעות פחות לבית הכנסת, דומני שהרשימה הזו נותנת מענה.

השאלה היא, לאיזה מצב אנחנו חותרים? איך אנחנו מתייחסים לשאיפה להשתייך, מצד נשים שמגיעות לתפילה בקביעות עם בנותיהן? כאיום, או כהזדמנות לקדם ערך חשוב בחיינו, בלי לפגוע בכהוא זה בהלכה אף לפי מחמירים שבקהילתנו.

הדיון הוחמץ, והשאלות נשארו פתוחות.

"בית בקבוצה"

ועוד באותו מפגש - **שוש בן עזרא** ממושב עשרת, המתנדבת אצלנו כבר כשנתיים, חילקה לבנות תעודות וחוברת על סיום קורסים שהיא העבירה. הלמידה הייתה בנושאים של גוף ונפש.

פעילויות נוספות -- שבת בראש צורים אצל **משפחת שבט** (תודה לאלי הנהג).

לימוד שחייה עם **אורלי רובינשטיין** מבני דרום, סיום נגינה בקונצרט פנימי שלנו, עם **אירנה**, המורה המופלאה.

תוכניות בהמשך: פעילות אתגרים ויציאה עם המתנדבים למבוך התירס. תודה לכולכם.

וגם, כמובן, יציאה לחופשות אישיות עם המשפחות, לאורך יולי-אוגוסט.

מודות לכל המתנדבות/ים הקבועות/ים, ויש הרבה.

קיץ שקט ובטוח, **דפי ודליה**

הרבה זמן לא כתבנו, ותקופת הקיץ מלאה פעילות.

התחלנו בחודש סיון – טיול של יומיים לצפון – התחלנו בצוק הארבל, מצפה אופיר, עין קשתות ולסיום היום הראשון - הר בנטל.

ישנו באוהל יורט (מומלץ!) בישוב קלע אלון. ולמחרת טיילנו בבניאס, ושחינו בכנרת בחוף גינוסר. תודה **לאליקים וציפי איטלי** – על העזרה בליווי, הנהיגה הממושכת, וכמובן התמונות למזכרת.

עוד תודות **לחברת הנעורים** על פעילות משותפת עם הדיירות, **ולאיתמר דיטש** על תליית הערסל בחוץ ותיקון השולחנות.

בשבוע שעבר קיימנו מפגש הורים בדירה -- נפרדנו מבנות השירות האהובות שלנו: **שיראל שבט ורני ורהפטינג**, ומהמדריכה **ריקה גרינפלד**. עד תחילת שנת הלימודים באוניברסיטה, תעבוד אצלנו **תהל כהן**.

בור תחמיץ

בעזרת ה', החל מהשבוע הבא יתחיל תחמיץ התירס ויחד איתו תורנויות כיסוי בור.

אנו גאים על כך כי עבודת כיסוי בורות התחמיץ נעשית בכוחות משותפים של חברי הקיבוץ היקרים, הנרתמים למשימה.

אנו נשתדל לפרסם את רשימת התורנים בהקדם האפשרי. תודה מראש על שיתוף הפעולה.

דביר עדיקה ויפעת כהן

השתלמויות קצרות תשפ"ב

חברים המעוניינים להשתלם בשנה הקרובה (ספטמבר 2021 – אוגוסט 2022) מוזמנים להגיש בקשות בכתב, לשרה אריאל.

ניתן לשלוח את הבקשה למייל של צוות השתלמויות: v.hishtalmut@kv-yavne.co.il או לשים בת.ד. של הצוות.

תזכורת: יש להגיש בקשה חדשה בכל שנה, כולל ללימודי נגינה.

צוות השתלמויות יבחן את הבקשות לאור הסדר השתלמויות קצרות, העשרה ותחביבים ותוך שמירה על מסגרת התקציב.

בברכה, שרה אריאל, מרכזת הצוות

מקבלים קבוצות?

אפשר להביא משפחה מ-16.00 עד 20.00.
כניסה אחרונה ב-19.00. כותבים בוויז
"מבוך התירס המתוק" ומגיעים.

יש במקום עוד אתגרים?

לא. זאת משפחה שמגדלת עצי פרי - תאנים
וענבים ועוד, והם הוסיפו את המבוך.

השבוע הוזמנו ילדי הקיבוץ
ל"מבוך התירס". שמענו שידו של
אלי מוזס נמצאת גם בזה ושאלנו
אותו: "אלי, איך אתה קשור למבוך?" אלי:
"לפני שלוש שנים פנה אלי בן הקיבוץ, עדי
הורן, שעבד בחוות "אבן חן" (ליד מחנה חסה)
ואמר שהם רוצים לעשות מבוך תירס בשטח
של 10 דונם, ושאל אם אנחנו מוכנים
להירתם. נעניתם.

זריעה של מבוך היא זריעה מיוחדת, צפופה פי
שלושה ממה שאנחנו רגילים לזרוע.
חשבנו על איך הם ישלמו לנו, ובסוף החלטנו
שבמקום תשלום, נזמין את כל הקיבוץ
ליהנות מפעילות, וכך היה. הילדים מאוד נהנו
ומאז נוצרה מסורת. בשנה שעברה זה
התפספס בגלל הקורונה. השנה לקחנו לשם
בתחילת השבוע את עמותת אתגרים, ואתמול
היו ילדי הקיבוץ. ובסוף הם קיבלו תירס חם
מתוק וארטיק.

מרפאת שיניים קבלת קהל:

ד"ר אילן אברהם - ימי א' + ג'

רותי מודן (שיננית) - יום ג'

ד"ר אינס גולברט (אורתודנטית) - יום ד' - פעמיים בחודש.

דוקטור ענת רוטרו יום ו' פעם בשבועיים.

קביעת תורים:

נא להשאיר הודעה במרפאת השיניים 08-8548342. דוא"ל של המרפאה teeth@kv-yavne.co.il

רק בריאות, יוהנה ותמר

מהנעשה באיזור הקומותיים / צוות הבנייה

בתחילת השבוע הבא יתחיל שלב הנחת **מרבדי הדשא**, ואנו מקווים שעד סוף השבוע נסיים את רובו.

לאחר הנחת מרבדי הדשא, יושקו הדשאים מספר פעמים ביום, ע"מ שייקלטו באדמה.

חשוב מאד להקפיד לא לדרוך על הדשאים הנייל ולא לנסוע עליהם, וליידע את הילדים בכך.

חדוות עשייה – אמרנו?

ניר גלס ואבשלום טסלר

”אלוקים לקח את הירוק הכי יפה / וצבע איתו בלילה את הדשא ...”

פרויקט **התאורה הסולרית** בעבודה, ועד סוף השבוע יסיימו לחבר את כל גופי התאורה לעמודים שכבר הוצבו, ולהפעילם.

התקנת גופי התאורה התבצעה בשעות אחה"צ ועד שעות הערב המאוחרות, ע"מ לדייק את כמות ואיכות הפצת האור. אנו מודעים לאי הנוחות שנוצרה.

עבודות הפיתוח: במהלך השבועות הקרובים יעבדו בשטח גם בימי שישי.

**יש לך בבית בגד יפה וחגיגי
שלא נגעת בו בשנה האחרונה?**

מה שאת אצרך דארון יהיה אצרכי אחרת!
לקראת חגי תשתי נקיים מכירת יד 2 חגיגית ושווה במיוחד מתוך האוצרות של כולנו.

לני לארון, חפשי מה יפה, חגיגי, במצב טוב וכבר לא בשימוש (בגד, תכשיט, מטפחת...) ותעבירי אלינו **עד יום שני א' אלול (9.8)** אנחנו כבר נהפוך את הבגד לנקי, מגוהץ עם תג מחיר שווה.

כל ההכנסות יתרמו לארגון בת מלך

סובה פניני, רחלי ויצמן, אושר בנדב, סליה גולדנברג, ליאורה גליק וני ששון, שושני זלקינד, עפרה גוסטליב, אביסל שופין ורני יעקבי

"ברק השמים" / דינה ספראי

שיחה עם ברוך וכמן, מפקד מערך "עדים במדים", על מבצע הצניחה לציון 100 שנה להולדת חנה סנש

שמחה היה שותף בעיצוב התוכן וחלק מצוות ההדרכה, אבל חשוב לציין כי המסע היה צבאי בתוכן ובמהות. המסר שלו היה חיזוק תחושת השליחות של הלוחמים, לצד עיסוק בשאלות מקצועיות סביב לוחמת הפרטיזנים, ושאלות של מנהיגות ושליחות. האלוף במילואים דורון אלמוג, שהוא אדם עסוק ביותר, פינה מזמנו והצטרף למשלחת. הוא דיבר על שתי שבועות שלדעתו צריך לצאת איתן מן המסע: הראשונה - לדאוג שיותר לא ישמידו את עם ישראל, והשנייה: להרבות אהבה בעולם. אנחנו עם שיש לו מורשת של סולידריות, אחריות ודאגה לכלל. דבר שבא לידי ביטוי בין השאר בפעילות הצנחנים בתקופת השואה. הצנחנים יצאו למשימה בידיעה שלא הם יכריעו את הנאצים, אך חתרו להצלת יהודים כמה שניתן, תוך ייצוג מסר של ערבות בין העם היושב בארץ ובין יהדות אירופה. הם שמו בצד את כל החשבונות האישיים ויצאו לשליחות למען הכלל, תוך הכרה בכך שחלקם לא יחזרו. זו הרוח שחשוב מאוד להעלות על נס.

ברוך, צנחתי?

כן. זה לא חדש לי. התחלתי את שירותי כצנחן, ואף שירתתי כמ"פ במילואים. לא באתי לשם כ"מומחה תוכן" "לדבר על" אלא כדי להיות חלק מזה. חלק מן העניין היה עיסוק בשאלות של מוטיבציה, אז והיום. יש תחושה של פחד לפני הצניחה, אבל זה היה מרגש בצורה בלתי רגילה. זה מסוג המעשים שטעונים בכל כך הרבה משמעות היסטורית וערכית, שהם חורגים מעבר לרגע הספציפי. בין הצנחנים היו גם נציגי יחידות שונות של צנחנים בסדיר

בצהרי ט' באב המריאה משלחת מפקדים ולוחמים ממערך הצניחה הפעיל בצה"ל, בסדיר ובמילואים, למסע צבאי ייחודי בשם "ברק השמיים". המסע התקיים כחלק ממפעל המשלחות "עדים במדים", לציון 100 שנה להולדתה של חנה סנש ז"ל, והוקדש למורשת צנחני היישוב העברי שנאבקו למען העם היהודי בתקופת השואה.

שאלנו את ברוך וכמן, מפקד מערך "עדים במדים" בצה"ל, איך מבצע כזה נולד?

ברוך: האירוע היה שונה בתוכנו ובאופיו מהפעילות שאנחנו מבצעים בדרך כלל, אבל היוזמה הגיעה לפתחנו, וכאיש חינוך צבאי עסקתי בבניית התוכן יחד עם צוות הדרכה שגייסנו לצורך העניין.

יוזם הפרויקט היה פרופסור שמחה גולדין, שעוסק רבות בלוחמים יהודים במלחמת העולם השנייה, ולפני שנתיים הוא יצא למסע חקר בעקבות הצנחנית חנה סנש ואיתר את המקום המדויק בו היא צנחה. גולדין רואה קווים משותפים בין דמותה לבין הדמות של בנו, הדר גולדין. שניהם היו בני 23, כתבו ודיברו על שליחות ועשייה. שניהם יצאו למסע בלי לדעת את סופו, וידעו שאורבת להם סכנת מוות. שניהם הותירו אחריהם מיצירותיהם. גולדין פנה בהצעה לאלוף איתי וירוב, אלוף פיקוד העומק ומפקד המכללות הצבאיות, ויחד עם מח"ט הצנחנים הוחלט לצאת למבצע הצניחה "ברק השמים" בעקבות מורשת צנחני היישוב היהודי, כמו גם יהדות יוגוסלביה והונגריה.

היהודיות מוטיבים לגמרי לא יהודיים, ולמרות הרצון להשתלב - שום דבר לא עזר להם. ביום חמישי עסקנו ביהדות הונגריה, בהשמדה ובהצלה וכן בסיכום המסע.

לפני היציאה קיימנו שני ימי הכנה בבית התפוצות ובבית העדות בניר גלים, שם זכינו לפגוש את ישראל גולדנברג, המכונה "הזמיר מברגן בלזן". לישראל ימלאו בקרוב 100 והוא מאותו מקום ומאותו שנתון של חנה סנש. היה מרגש במיוחד.

במהלך המסע קיימנו טקסים שונים, ובין היתר חנכנו אנדרטה ממוקמת במקום שבו נחקרו חנה וצנחנים נוספים, מיד לאחר שנתפסו. את המסע סיימנו בטקס בבית העלמין שבו חנה סנש נטמנה מיד לאחר הוצאתה להורג, (מספר שנים אח"כ הועלו עצמותיה להר הרצל).

אני מודה לקב"ה על הזכות להיות שותף

בהובלה ובעיצוב המסע. במסגרת הדיונים על הקצאת משאבים לפעילות חינוך ועל סדרי עדיפויות, המסע הזה תופס מקום משמעותי. הרוח חשובה

מתוך אתר דובר צה"ל

ביותר, והיא זו שבסוף תכריע את המערכה, ומשקלה יכול להיות רב יותר מעוד אימון. זו אחת מאבני היסוד שהצבא שלנו נשען עליהם.

ובמילואים, כולל נציגי חטיבת הקומנדו, כמו מגלן ואגוז. צנחו גם מדריכות הצנחנים, כזרקור על כך שחנה סנש עצמה היתה אישה.

איך עבר השבוע?

המראנו ביום ראשון בצהריים, ולקראת סוף תשעה באב דיברנו על העברת מורשת ועל עיצוב הזיכרון. בשני עם שחר היינו מוכנים לצניחה, אבל הרוח לא איפשרה. עסקנו בצנחני היישוב וצעדנו ביערות שבהם נחתו הצנחנים (על פי עדויות שמופיעות בכתובים). עסקנו בשאלת המניע, אז והיום.

ביום שלישי צנחנו ועסקנו בנושא של "פרטיזנים יהודים ושאינם יהודים", ביחד שלהם, בתורת הלחימה וברוח שלהם. עסקנו גם בהשוואה בין פרטיזנים לצבא סדיר. מצד אחד יש לנו עורף חזק, ציוד ואמל"ח חדיש, ומצד שני דיברנו על כך שהם צנחו בלילה, בשלג, בשטח מיוער,

ואנחנו מאתרים שטח ללא כל מכשול, ואם יש רוח - לא צונחים. ביום רביעי יצאנו לקרואטיה וביקרנו במחנה ריכוז והשמדה יסאנובאץ'.

דיברנו על יהדות המרחב שניסתה להשתלב בסביבתה, מה שבלט מאוד בביקור בבית העלמין בזאגרב, שם היו על חלק מן המצבות

להרים את השמים / שיחה עם אביתר רובין

ההגות יש חשיבות גדולה לימינו. קראתי מספר רב של ספרים ומאמרים שכתב במהלך השנים, ובחרתי מתוכם קטעים קצרים יחסית, שעומדים בפני עצמם, ומעבירים לתחושתי תובנות חיים ייחודיות. את הקטעים מלווים ציורים שצוירו במיוחד על

ידי שחר גזונדהייט, בעריכה אומנותית של דוד כהן, שניהם חבריי ללימודים בישיבת עתניאל. הגעתי עם הרעיון למכון שטיינזלץ, וכמו כל רעיון טוב, כמוכן שבהתחלה נתקלתי בהתנגדות. מה פתאום? וכמה שנים זה ייקח? ומה עם הזכויות? הראיתי להם דוגמאות וכנראה שהן שבו את ליבם. ככל שהדרך התקדמה, הם

נתנו יותר ויותר אמון ואיפשרו לי יותר חופש פעולה, ובין השאר איפשרו לי את זכות המילה האחרונה על כל ההחלטות המקצועיות שנוגעות לספר.

עבדתי והתקדמתי עם זה בשמונת החודשים האחרונים, בעיקר בלילות, (בין ההתעוררויות של בננו, ראם...), ועכשיו ב"ה הספר יצא לאור. הודפסו 12,000 עותקים למהדורת הראשונות, ותרגום הספר לאנגלית מתקדם בצורה יפה, ובעזרת ה' אמור להסתיים בחודש ספטמבר, ולצאת לחנויות.

מי שעיצבה ועימדה את הספר היא נעה אטיאס. אחד התנאים שהעמדתי היה שאני אביא את אנשי המקצוע, כולל מעצבת, צייר ועורך אמנותי.

השבוע יצא לחנויות ספר חדש, שמאגד קטעים מתוך הגותו וספריו הרבים של הרב עדין אבן-ישראל שטיינזלץ. היוזמה לספר והעריכה הם של אביתר רובין, והעיצוב של נעה אטיאס. ביקשנו מאביתר לחלוק איתנו את המסע להוצאת הספר.

אביתר: יש למשפחתי היכרות מוקדמת עם הרב עדין. הורי גרים קרוב לביתו, ומאז ילדתי התפללנו יחד בערב שבת, באותו בית הכנסת. לאחר שהרב עבר אירוע מוחי, הקשר התחזק. התפללנו איתו בשבתות, ביקרנו בביתו והשתדלנו להיות לעזר. בכל פעם שפגשתי את הרב, הקשבתי לשיעוריו ושאלתי

אותו שאלות, הרגשתי שאני עומד בפני אדם בעל שיעור קומה עצום, הרבה מעבר לכל אדם אחר שפגשתי. אדם שמשמיע קול יהודי מיוחד ומאוד משמעותי לגבי המציאות היהודית שלנו.

כשהתחתנו, רחלי ואני, הזמנו את הרב לברך בחופה. הוא כבר היה חולה ועד הרגע האחרון לא ידענו אם יגיע או לא. אבל הייתה לנו הזכות והוא הגיע ליבנה וברך אותנו בחופה. זו מחווה שנשארה צרובה בנו לתמיד.

עם פטירתו של הרב, לפני שנה, חשתי צער ואובדן, וחילפתי דרך להוסיף את התרומה הקטנה שלי כדי שעוד אנשים יכירו את הקול הייחודי של הרב. לאחר כשלושה חודשים, התגבש אצלי רעיון לכתוב ספר שיביא ממבחר תחומי הדעת בהן עסקה הגותו של הרב. רוב האנשים מכירים את מפעל הביאור של שטיינזלץ, ולכן הרגשתי שדווקא להנגשת

החגים, מה שאמור לעזור בהפצה ובמכירות. הוא נמכר בכל הרשתות הגדולות וייתכר. אצלנו בחנות בהנחה, יחסית למחיר המקורי. למי שמעוניין, אשמח לכתוב הקדשה אישית. המטרה שלי בספר היא שכל אחד ואחת מאיתנו יוכלו להתחבר במהלך הקריאה לתובנותיו והגותו של אחד מגדולי היהודים של ימינו. ניסיתי לפתוח צוהר קטן להגותו של הרב שטיינזלץ, ולכן בכל קטע יש הפנייה למקור. המאמרים והספרים המלאים מעניינים מאוד, ואני מזמין את כולם להתעמק בהם. אמנם השתדלתי להקיף מה שאפשר אבל כמות החומר

הרב עדין שטיינזלץ. רישום: הרב איתמר חיקין.

בלתי נתפסת! שכרי הגדול הוא שזכיתי ללמוד ולהעמיק בתורתו בתקופה הזו, לקרוא ולצטט בספר גם חומרים שלא יצאו לאור. אני מאד מתגעגע לרב עדין ומתפלל שהספר יהיה לעילוי נשמתו.

בהתחלה ניסו לשכנע אותי לקחת מעצבת אחרת, לאור זאת שגם לנעה וגם לי אין ניסיון קודם בעריכת ספרים. בסוף, נעה עשתה עבודה כל כך טובה, שבזכות המקצועיות וההתמדה שלה היא זכתה לשבחים רבים על הסטנדרט הגבוה,

ויש לה חלק משמעותי מאוד בתוצאה הסופית!

הספר יוצא בהוצאת קורן (נקרא גם "הוצאת מגיד") והוא אמנם ספר עיון, אבל אפשר לקרוא אותו ברצף וגם לעיין או ללמוד קטעים ממנו, בהזדמנויות שונות. השתדלתי להביא קטעים שניתן ללמוד אותם ברבדים

שונים. שיהיה נגיש לאוכלוסיות מגוונות בגילאים שונים, לבני נוער כמו גם למבוגרים, יתאים למי שלא מכיר את הגותו של הרב מצד אחד ויאתגר לומדים בקיאים יותר מהצד השני.

הספר מעוצב כספר מתנה והצלחנו לסיים אותו בסייעתא דשמיא בתקופה שלפני

רק בשמחות

חתונת שי עמיר וגיא ליאון

תתקיים אי"ה ביום שלישי, ט"ז באלול 24/08.

שבת חתן – בשבת פרשת

"כי תבוא", כ' באלול 28/08.

תזכורת: לבעלי שמחות תינתן עדיפות בשימוש דירות אירוח.

משפחות הנוסעות ויכולות לאפשר לזוגות ללא ילדים ללון בביתן, אנא צרו קשר עם עדו. תודה מראש!

קבוצת יבנה

שבת פרשת "ראה"

מברכין חודש אלול
כ"ח-כ"ט באב תשפ"א (6-7.8)

תפילות בשילוב ניגונים ויצירות מחצרות חסידים

בהשתתפות החזן החסידי: אברהם יעקב טיילור ובליווי מקהלת "בת רון" מנצח: דודי ברים.

תוכנית השבת:

17:30-קבלת שבת מוסיקאלית דשא בית סביון.

19:11-הדלקת נרות

19:26-מנחה בבית הכנסת

קבלת שבת ערבית

08:30-שחרית

סיום התפילה (משוער)-11:15

13:30-מנחה גדולה

17:15-מנחה קטנה

19:00-שירי סעודה שלישיית במדשאת בית סביון

20:12-ערביית והבדלה מוסיקאלית בדשא.

משולחנו של מנהל קהילה

המזכירות והמועצה לבקשה אישית של שנת חופש.

השיח הפנימי ברשתות החברתיות

ביום שישי שעבר פורסמו תוצאות ההצבעה בנושא: אישור הקמת צוות שיביא הצעה אופרטיבית להגדלת עזרת הנשים בקומה הראשונה בבית הכנסת. ההצבעה שיצרה עניין רב (65% הצבעה) היתה צמודה ובסופו של דבר הוחלט שלא להקים את הצוות והמצב בינתיים נשאר בעינו. היו מי שלא אהבו את תוצאות הצבעה ובחרו לבטא את אכזבתם ולהביע את כעסם ברשת החברתית. השיח ברשת צבר תאוצה והשימוש בביטוי שהיה מאוד נוכח: **מְאִיגָא רְמָא לְבִיָא עֲמִיקָא גַרם**, לי לפחות, לנוע בכיסאי באי נחת.

ועוד באותו יום הופצה הודעה אחרת בנושא אחר לגמרי בקבוצת וואטסאפ אחרת לגמרי, שגם היא לא היתה, בלשון המעטה, השפה הכי נקייה שיש. אז כל מה שאני רוצה לומר - היזהרו ברשת ובואו לא "נשגר בטיל" מילים שעלולות להיות פוגעניות. גם אם יש חילוקי דעות אחים אנחנו.

שמירת בנות בשער

בימים אלה נכנסות לסבב השמירה, בנוסף לבנים, גם בנות הנמצאות בשנת בית ובעצמאות כלכלית. הנושא הוא פרי יוזמה של ועדת הצעירים ובאישור הנהלת הקהילה. הנושא נדון בהרחבה והוא נולד מתוך רצון ליצור איזון בין המטלות של הבנים ושל הבנות הנמצאים במסלול. פתחו להן שער.

במוצאי שבת - אספה של פעם בשנה

במוצאי שבת תתקיים אספת חברים שבה יוצגו המאזן והדוחות הכספיים של קבוצת יבנה לשנת 2020.

המאזן כמו בשנים שעברו יוצג ע"י שוקי, רואה החשבון שלנו.

האספה בה מוצג המאזן היא אספה סגורה המתקיימת רק בחדר האוכל והיא אינה משודרת בזום ובהמשך לא תוקרן בערוץ הפנימי. לאורך השנה, מידי פעם, אתה שומע, לפחות אני, טענה שאנחנו החברים מן השורה לא יודעים כמה כסף באמת יש לנו ומה קורה איתו. מטבע הדברים חלק מהטוענים מפליגים על כנפי הדמיון ומעלים השערות שונות על המקום והמיקום שבו הכסף שלנו נמצא. זו הזדמנות לכל חבר שמעוניין להיות שותף, לראות את הנתונים במו עיניו ואם משהו אינו ברור גם לשאול שאלות. מוזמנים לאספת החברים שתתקיים במוצאי שבת ב-21:30. לאחר אישור המאזן של קבוצת יבנה נְכַנְס (באותו מקום וזמן) אספה מיוחדת לחברי קרן המילואים בה נאשר את מאזן קרן המילואים. בקרן יש סכום כסף שהופרד מהמשק שמיועד לרווחתם של חברי הקיבוץ. רוב הכסף מיועד לפנסיות ולקרן חיים. כאן חשוב לעקוב ולראות שצברנו מספיק כסף להבטחת הפנסיה עליה התחייבנו לחברים.

עוד על סדר היום אישור מסגרת הבונוס לחלוקה בגין שנת 2020. סעיף שמטבע הדברים תמיד יוצר התעניינות.

בתחילת האספה תובא לאישור המלצת

משולחן התרבות

"יבנה הבית יבנה האם, כל פרט ויחודו מרכיבים השלם יחד איתנים מול שינויי הזמן, היחד יתנגן כצליל מכוון" (רחל אניקסטר).

אשרינו שזכינו לערב של ביחד, של יצירה קהילתית מחברת ומגשרת.

תודה על ערב זמר מענג ומושקע.

תודה מכל הלב לכל האנשים שלקחו חלק בערב משמעותי זה.

תודה ענקית לצוות הפ"ז 5 שעבד, במשך חודשים רבים לילות כימים כדי שפ"ז 5 ייזכר לדורות.

תודה לצוות המנצח, שלקח על עצמו אירוע והפיק אותו מתחילתו ועד סופו. (חלומו של כל רכז

תרבות). אני מזמינה עוד חברים להצטרף למועדון של נאמני תרבות. יחד נצליח ליצור

תרבות מקומית מחברת ומלכדת.

בהערכה רבה ועדת התרבות

תוכניות קיץ תשפ"א

✓ ביום ראשון, א' באלול 8/8

בשעה 20.00 - מפגש קסום של

שירה עם מקסימוס חוויה – עם

נאוה שפיצר. בחסות המתנ"ס.

✓ ביום רביעי, י' באלול 18/8

משעה 19.00 במשטח - סדנת

גלידות עם קורין גרין.

הכנת גלידות איכותיות

בטקסטורות שונות בטעמים

נפלאים. הרשמה מקוונת.

✓ ביום רביעי, י"ז באלול 25/8 -

אירוע סיום החופש הגדול –

משעה 16.30.

המשך קיץ מהנה ובריא.

הזמנת אולם אירועים

הזמנת אולם אירועים, לכל פעילות שהיא, צריכה להיות מתואמת מול יפעת במשרד.

האחראית על אולם אירועים היא יסכה כוכבא שעושה זאת באחריות ובמסירות רבה וזו גם

שמשון גוטליב

ההזדמנות להודות לה על כך.

מרפאה - בשבת פרשת עקב - טלפון חירום 4000, איחוד הצלה *1221, דוא"ל:

mrkyavne@clalit.org.il

ימי שישי: ב-30/07 וב-6/08 - המרפאה סגורה. במקרים דחופים פנו לאחות חירום.

שעות קבלה של ד"ר מיטל דיטש בשבוע הבא: ביום שלישי ה-03/08 בין השעות 07:30-13:00

תזכורת! לבדיקות דם יש לתאם תור דרך המרפאה.

נא הקפידו על עטיית מסכות בחללים סגורים.

בריאות טובה, צוות המרפאה

זימרה

נתן אלתרמן

הערב הנוֹדֵד

אֶל הַהַרִים פָּנָה,

שְׁעַת הַפְּרִידוֹת, מֵה קְדוּשָׁה אֶתְּ!

עֲלֵמָה כָּאֵל חֲלוֹם יוֹצֵאת אֶל מִפְתָּנָה

וְשִׁירָה מִתְמוּטָט בְּשַׁעַר.

עַל סֵף הַרְקִיעַ בּוֹדֵד הַבְּרוּשׁ

וְשִׁיר הַעֲלָמָה שְׁכוּחַ

וְנוֹתֵר הָעוֹלָם בְּמַלְיָם שְׁלֵשׁ,

בְּשָׂדוֹת רְחֻבִים וְרוּחַ.

על השירים: יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com
המערכת: דינה ספראי, טליה גולדנברג, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישביין.